

ת"פ 56760/06/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 56760-06-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר) 29 מרץ 2023

בפני כב' השופט בני שגיא, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד פנינה לוי

נגד
הנאשם פלוני
על-ידי ב"כ עו"ד נס בן נתן

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977; פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין; החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; וכן בשתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

במסגרת הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים תוקן כתב האישום מבלי שגובשה הסכמה לעניין העונש, ובהקשר זה טען כל צד על-פי מיטב שיקול דעתו.

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם ול.ל (להלן - **המתלוננת**) ניהלו מערכת יחסים זוגית משך כשנתיים, עד חודש ינואר 2022, אז נפרדו, ביוזמת המתלוננת, בשל התנהגותו האובססיבית של הנאשם כלפיה. כך, במהלך הקשר הזוגי, **איים הנאשם על המתלוננת שיפגע בה במטרה להפחידה, וכן הבהיר לה כי היא "שייכת לו" ולא יהיה לה בן זוג מלבדו.**

לאחר הפרידה התגוררה המתלוננת בבית הוריה בבת-ים, בנפרד מהנאשם, וניהלה מערכת יחסים זוגית עם המתלונן, שהינו שוטר במשמר הגבול (להלן - **המתלונן**).

ביום 14.6.22, במהלך שעות הערב, בילתה המתלוננת במחיצת המתלונן בבית הוריה. בשעה 21:27 התקשר הנאשם אל המתלוננת והמתלונן ענה לשיחה. הנאשם שאל אותו לזהותו וניתק את השיחה. מאוחר יותר באותו ערב, התקשר הנאשם למתלוננת פעמים רבות ודרש ממנה לגלות את זהות המתלונן עמו נמצאת, כאשר באחת השיחות התברר לנאשם כי המתלונן הוא בן זוגה של המתלוננת. הנאשם הבהיר למתלונן כי בכוונתו להגיע לבית הורי המתלוננת וכי לא יהיה למתלוננת "כל חבר מלבדו". בנוסף, איים הנאשם על המתלוננת בשיחות הטלפון, במטרה להפחידה, ואמר לה, בין היתר: **"לא יהיה לך חבר מלבדי, את אשתי ואת שייכת לי"**, או מילים

בעלות משמעות דומה.

בשעה 22:11 או סמוך לכך, הגיע הנאשם לבית הורי המתלוננת, רכוב על אופנוע וחבוש בקסדה, כאשר הוא מצויד בגז פלפל ובסכין. הנאשם ירד מהאופנוע והתקדם לעבר הבית, אז ירדה המתלוננת מהבית לעברו וניסתה לגרום לו לעזוב. בתגובה, צעק הנאשם על המתלוננת שלא יהיה לה חבר מלבדו, והתקרב אליה בצורה מאיימת.

המתלוננת זעקה לעזרת המתלונן, אשר ירד מהבית אל עבר הנאשם, כאשר נשקו האישי מסוג M-16 שלוף, דרוך ומכוון לעבר גופו של הנאשם, על מנת להניאו מלעשות שימוש אלים בסכין. בתגובה, זרק הנאשם את הקסדה שאחז בידו לעבר המתלוננים. לאחר מכן, תקף הנאשם את המתלונן באמצעות ידיו, הכה אותו באגרופיו וחנק אותו בצווארו. בהמשך, שלף הנאשם את מיכל גז הפלפל שהיה ברשותו, המתלוננת משכה בחולצתו, והמתלונן הצליח לחמוק מידי הנאשם אל עבר מדרגות הבית, שם הניח את נשקו.

מיד לאחר מכן, חזר המתלונן לעזרת המתלוננת שנותרה עם הנאשם, והנאשם שב לתקוף אותו. הנאשם דקר את המתלונן מספר פעמים בחלקי גופו, באמצעות סכין שהחזיק, ובמטרה לגרום למתלונן לחבלה חמורה. המתלונן נאבק בנאשם, אך זה המשיך לדקרו. בעת המאבק, ותוך ניסיונות להפריד בין המתלונן לנאשם, נפצעה גם המתלונן ברגלה מהסכין. לאחר פציעתה, רץ המתלונן הפצוע לכיוון הבית, נטל את נשקו, יצא למרפסת הבית וירה מספר יריות באוויר על מנת להרתיע את הנאשם. למשמע היריות נמלט הנאשם מן המקום על גבי האופנוע והותיר את המתלוננים מתבוססים בדמם.

כתוצאה מן הדקירות, נגרמו למתלונן חבלות חמורות לרבות מספר חתכים ופצעי דקירה בבית החזה, במותן, בגב וברגל, וכן נגרם לו דימום תוך בטני ופגיעה בעורק המפשעה. הוא פונה מן המקום באמבולנס לבית החולים, שם עבר ניתוח חירום. למתלוננת נגרם חתך עמוק ברגלה והיא נזקקה לתפרים.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות לעונש

3. **ב"כ התביעה**, עו"ד פנינה לוי, עמדה על נסיבות ביצוע העבירה, תוך הדגשת האסקלציה בהתנהגות הנאשם, החל משלב האיומים, דרך שיחות הטלפון, הגעתו למקום מצויד בגז פלפל ובסכין, ועד לתקיפת המתלונן ופציעת המתלוננת. כל אלה מלמדים, לשיטתה, כי הנאשם היה חדור מטרה לפגוע במתלוננים, ולשם כך הגיע למקום לכתחילה, ומשכך אין מדובר באירוע ספונטני אלא באירוע שקדמה לו מחשבה. התובעת עמדה על הרקע שהוביל לאירוע החמור נשוא כתב האישום - יחסו האובססיבי של הנאשם כלפי המתלוננת והצורך בשליטה על חייה, באופן שדומה במאפייניו למקרים אחרים של אלימות גברים נגד נשים. עוד נטען כי יש לייחס משקל גם לבריחתו מן הזירה ולעובדה שהותיר את המתלוננים להתבוסס בדמם לאחר שפגע בהם בצורה קשה.

התובעת עמדה בהרחבה על התנהגות המתלונן, וטענה כי אין לראותו כאחראי, בשום היבט, להסלמה של האירוע, ועל כך ניתן ללמוד מהעובדה שבמהלך האירוע הניח את נשקו האישי בצד על מנת שלא יעשה בו שימוש, באופן שנותר חשוף מול הנאשם שאחז בסכין. כחיזוק לטיעון זה, הפנתה התובעת לעובדות כתב האישום המתוקן מהן עולה כי הנאשם החל לדקור את המתלונן רק לאחר השלב בו הניח את נשקו בצד.

התובעת עמדה על הנזק הפיזי והנפשי שנגרם למתלונן, אשר בעקבות הדקירות נאלץ לעבור ניתוח חירום, וכן

על הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, ועל העובדה שנתרה על המדרכה לאחר האירוע מחזיקה את בן זוגה שסבל מפציעות חמורות ומדמם.

כמו כן הוגשו הצהרת נפגע עבירה, תמונות המתעדות את פציעותיו של המתלונן (במ/1) וגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם הכולל הרשעות קודמות בעבירות אלימות (במ/2).

על בסיס הטיעונים האמורים, וכן על סמך פסיקה שהוצגה, עתרה התובעת **למתחם ענישה שנע בין 9 שנות מאסר ל-14 שנות מאסר**, ביחס לעבירות החבלה והפציעה; **ולמתחם ענישה נפרד בין מספר חודשי מאסר**, בגין עבירות האיומים שקדמו לאירוע. כמו-כן, עתרה התובעת להשית על הנאשם רכיב של פיצוי כספי משמעותי וגבוה עבור שני המתלוננים.

ביחס לעונש המתאים - התובעת עתרה למקם את הנאשם בשליש העליון של המתחם. זאת, לאור עברו הפלילי והערכת שירות המבחן בדבר מסוכנותו המשמעותית.

4. **ב"כ הנאשם**, עו"ד נס בן-נתן, טען כי נסיבות האירוע מצביעות על השתלשלות שונה מזו שתוארה על ידי התובעת. לדבריו, הנאשם אמנם איים על זוגתו לשעבר באמירה כי לא יהיה לה חבר מלבדו, אולם לא הייתה לו כל כוונה או כל מחשבה כי האירוע יסלים. הסנגור הסביר כי הנאשם הגיע למפגש עם המתלוננת על מנת לנסות לדבר לליבה וכלל לא תכנן ולא צפה שימוש באלימות כלשהי, והוסיף כי הנאשם נושא עליו באופן קבוע אמצעי הגנה, דוגמת גז פלפל וסכין, וזאת בשל אירועים אחרים שאינם מעניינו של הליך זה.

עוד טען הסנגור כי גם למתלונן, אשר ירד לרחוב למשמע קריאות המתלוננת, כאשר הוא מכוון את נשקו האישי הדרך לגופו של הנאשם, יש חלק בהסלמת האירוע וביצירת האלימות. אמנם, הסנגור הכיר בעובדה כי הנאשם לא עשה שימוש בסכין כאמצעי התגוננות, אך נטען כי נוכח הגעת המתלונן למקום עם נשק, יש לראות בשימוש שעשה הנאשם בסכין כמעשה ספונטני. ראייה נוספת לממד הספונטני באירוע היא העובדה שהאלימות החלה כאלימות פיזית "רגילה" ולא באופן של שליפת הסכין או גז הפלפל בפתח העימות. נטען כי פציעות המתלוננים אינן ברף החומרה הגבוהה, וזאת בשונה מחלק מהפציעות העולות מפסקי הדין שהגישה התובעת.

על בסיס הטיעונים האמורים ופסיקה שהוצגה, עתר הסנגור **למתחם ענישה שנע בין 20 חודשי מאסר ל-36 חודשי מאסר**.

הסניגור עתר לקביעת עונש מתאים הנמוך מתחתית המתחם שהוצע על ידו, וזאת, בין היתר, נוכח נתוני האישיים ונסיבות חייו כפי שמשקפים בתסקיר שירות המבחן; גילו הצעיר (19); הבעת החרטה הכנה שמצאה ביטוי בהודאתו וכן בהפקדת פיצוי מראש עבור המתלוננים על סך של 50,000 ₪; והסיכוי לשקם את חייו. כתמיכה לטיעון, הגיש הסנגור שני מכתבים כמעידים על אופיו של הנאשם: האחד מכתב מטעם הרב יובל שקד, מתנועת הנוער "אור ישראלי" (נע/1); והשני מטעם מעסיקו לשעבר של הנאשם (נע/2).

5. **הנאשם** בדבריו הביע חרטה על מעשיו, איחל החלמה למתלונן וביקש ממנו סליחה, וציין כי לו יכול היה לחזור אחורה בזמן, היה פועל באופן שונה לגמרי.

דין והכרעה

אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים

עמוד 3

6. הצדדים נחלקו ביניהם ביחס לשאלה אם מעשיו של הנאשם העולים מעובדות כתב האישום עולים כדי "אירוע אחד", ביחס אליו יש לקבוע מתחם עונש אחד, בהתאם לסעיף 40(א) לחוק העונשין, או שמא מהווים "כמה אירועים", אשר יש לקבוע מתחם עונש עבור כל אחד מהם, בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק העונשין. לטעמי, מדובר במקרה מובהק של "אירוע אחד" המתיישב עם מבחן הקשר ההדוק כפי שנקבע בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014). העובדה כי כתב האישום מייחס לנאשם התנהלות מאיימת כלפי המתלוננת גם בעבר אינה הופכת חלק זה במסכת העובדתית לכזה המצדיק מתחם נפרד, וממילא כתב האישום עצמו כולל אישום אחד בלבד.

קביעת מתחם העונש ההולם

7. הנאשם הורשע כאמור, על פי הודאתו, בשורה של עבירות אלימות, כאשר החמורה שבהן חבלה בכוונה מחמירה. עבירות אלה מגלמות פגיעה בערכים חברתיים בסיסיים של כבוד האדם, הזכות לחיים ולשלמות הגוף, וכן בערך הביטחון האישי והביטחון הציבורי. עיון בכתב האישום מלמד כי מעשיו של הנאשם ניסו לערער אף את זכותה ויכולתה של המתלוננת להחליט אימתי היא מעוניינת להיות בקשר זוגי ואימתי להפסיקו.

8. בשורה ארוכה של פסקי דין, עמד בית המשפט העליון על חומרתן היתרה של עבירות האלימות, על כלל גווניה וצורותיה, בין היתר אלה בהן הורשע הנאשם, נוכח פוטנציאל הנזק הרב הטמון בהן, שכיחות ביצוען ותפקידו הקריטי של בית המשפט במיגור האלימות מן החברה (ר' למשל ע"פ 8900/21 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, פס' 9 (14.8.2022) (להלן - **עניין מחאג'נה**); וע"פ 4454/19 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 26 (30.7.2020)).

העובדה כי קדמה לאלימות עבירה של החזקת סכין, בעלת משקל בקביעת המתחם, ועל כך נקבע כי: "**סכין הנישאת על גוף במערכה הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכה השניה**" (ע"פ 9133/04 **גורדון נ' מדינת ישראל** (20.12.2004); וכן **עניין מחאג'נה**, פס' 10). נתתי דעתי לטענת ההגנה לפיה הנאשם נשא את הסכין בשל אירועים אחרים שאינם קשורים לכתב האישום, אולם אינני סבור כי יש בה כדי לשנות את התמונה. עצם החזקת הסכין חמורה כשלעצמה, ויש בה, כפי שנפסק, כדי להוביל להסלמת אירוע אלימות, ככל שמתרחש כזה.

9. בעבירות אלימות, לרבות בעבירת חבלה בכוונה מחמירה, קיים מנעד ענישה רחב למדי, בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה, כשהבדלים בין העונשים השונים נמצאים לעתים בפרטים הקונקרטיים של האירוע, כגון מיקום הדקירה, מספר הדקירות, חומרת הפציעות ונתונים נוספים שהם בבחינת נסיבות הקשורות לביצוע העבירה [(ע"פ 7100/13 **סגלטיצי נ' מדינת ישראל** (29.1.2015); וכן ע"פ 8855/12 **אלזידאה נ' מדינת ישראל** (24.12.2013)].

10. לטעמי, מעשי הנאשם בענייננו פגעו בצורה **משמעותית** בערכים שפורטו לעיל, וזאת תוך שיקלול נתוני האירוע כמפורט להלן:

(א) **מערכת היחסים האלימה בין הנאשם למתלוננת** - בחינת האירוע האלים אינה מתחילה ב"יום הדקירות" אלא במועד מוקדם, ובזמן מערכת היחסים שנוהלה בין הנאשם למתלוננת. כעולה מכתב האישום, התנהלות הנאשם באותה מערכת יחסים הייתה אובססיבית ומאיימת, והוא מיאן להשלים עם רצונה של

המתלוננת להביא את הקשר הזוגי לידי סיום. כך השמיע הנאשם כלפי המתלוננת אמירה לפיה היא "שייכת לו" וכן "לא יהיה לה בן זוג אחר מלבדו", ודומני כי ניתן לראות אמירות אלה, שגולמו בעבירת האיומים בה הורשע, כ"כתובת על הקיר", וממילא כנתון רלוונטי שיש לשקלל במסגרת המתחם.

(ב) **תכנון מוקדם** - הצדדים נחלקו ביניהם ביחס לקריטריון זה של האירוע האלים. התביעה טענה כי מדובר באירוע מתוכנן במידת מה, וכי הנאשם הגיע לבית הורי המתלוננת בידיעה שיפעל באלימות וכאשר הוא מצויד בסכין, בעוד ההגנה טענה כי שימוש של המתלון בנשקו האישי וכיוונו לעבר גופו של הנאשם הוא "הטריגר" לאלימות, שלא הייתה מתוכננת. לטעמי, לא ניתן לקרוא את כתב האישום באופן אחר, זולת כזה המלמד על הגעתו של הנאשם לביתה של המתלוננת מתוך כוונה להתעמת עמה ועם בן זוגה "החדש", הוא המתלון. מסקנה זו מתחייבת מצבר הנתונים הבאים: (1) ידיעתו של הנאשם כי המתלוננת אינה מעוניינת בחידוש הקשר עמו והיא נמצאת במערכת יחסים זוגית אחרת; (2) ידיעתו של הנאשם כי המתלוננת נמצאת עם המתלון באותה נקודת זמן בה הגיע לביתה; (3) הגעת הנאשם למקום כשהוא מחזיק סכין וגז פלפל; (4) סירוב הנאשם לבקשת המתלוננת לעזוב את המקום, עוד טרם ירד המתלון מביתה עם נשקו האישי; (5) תגובתו של הנאשם לבקשת המתלוננת כי יעזוב, באומרו: "שלא יהיה לה חבר", כאשר גם רכיב עובדתי זה התרחש עוד טרם ירידת המתלון מהבית.

גם אם הייתי נכון להסכים כי מדובר באירוע "מתגלגל", ברור כי פניו של הנאשם בהגעתו למקום היו לעימות אלים, כפי שאכן אירע, גם אם לא מתוך תכנון מעשיו לפרטי פרטים. העובדה כי המתלון ירד כשהוא מצויד בנשקו האישי (כשהוא דרוך) וכיוונו לעבר הנאשם ניתנת להבנה על רקע התנהלות הנאשם, וממילא מסכת האלימות המשמעותית החלה לאחר שהמתלון הניח את נשקו בצד, ולא היה בו כדי "לסכן" את הנאשם.

(ג) **מידת האלימות שהופעלה** - קיימת הבחנה בפסיקה בין אלימות פיזית "רגילה", לבין כזו בה נעשה שימוש בנשק קר או חם. במקרה דנן, מדובר בשילוב **שבין** הכאת המתלון תוך שימוש באגרופיו וחניקתו, **לבין** מספר דקירות בחלקי גופו (ראה גם התמונות במ/1), **לבין** פציעת המתלוננת באמצעות אותה סכין. אף שיש טעם בטענת הסניגור לפיה פסיקת בתי המשפט דנה לאורך השנים גם באירועי אלימות חמורים מאלה, לא צריכה להיות מחלוקת כי מדובר באלימות בעוצמה משמעותית, ועוצמה זו חייבת למצוא דרכה למתחם הענישה שייקבע.

(ד) **ריבוי נפגעים** - הפסיקה הבחינה בין אירועים בהם קיים "קורבן אחד" לבין אירועים בהם התנהגות האלימה של הנאשם פגעה במספר קורבנות. בעניינינו, מדובר בשני קורבנות, ויש לשקלל נתון זה בקביעת מתחם העונש ההולם.

(ה) **הנזק שנגרם למתלוננים** - עיון בכתב האישום המתוקן מלמד על נזק פיזי לא מבוטל שנגרם למתלון, ועל חתך עמוק שנגרם ברגלה של המתלוננת, שהצריך תפרים. מהצהרת המתלון עולה כי הוא סובל, גם בחלוף כ-8 חודשים, מכאבים וממוגבלות בתנועה. מעבר לכך, ניכר כי לאירועים אלה הייתה השפעה מטלטלת על חייו - שירותו הקרבי כלוחם כוחות משמר הגבול הופסק נוכח הפגיעה הפיזית והשיקום; תוכניתו להמשיך לשירות קבע נגדעה באיבה; תחושת הביטחון האישי שלו נפגעה; והוא סובל מקשיים בשינה ומסיוטים. נזק זה יש לשקלל במסגרת המתחם.

11. ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, ראיתי להפנות למקרים הבאים:

ע"פ 4283/22 באח"ט נ' מדינת ישראל (1.12.2022) - הנאשם, תושב סודן בעל אשרת שהייה זמנית בישראל, הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, ואיומים, בכך שנכנס לבית חולים כשבאמתחתו סכין, איים על המאבטח בתנועות עם הסכין ודקר אחות בבית חולים דקירה עמוקה בבטנה - דקירה שבעקבותיה נזקקה לניתוח חירום, אושפזה ממושכות ואף הוכרה כבעלת נכות בשיעור של 80%. זאת, משום שעבר מספר חודשים לפני הליך לכריתת כף ידו הימנית בעקבות נזק שנגרם לו כתוצאה מהתחשמלות - הליך כירורגי שלשיטתו לא היה מוצדק. הנאשם ניסה לטעון כי חל בעניינו סייג אי-שפיות הדעת לפי סעיף 34 לחוק העונשין, טענה שנדחתה בבית המשפט המחוזי. **מתחם הענישה שנקבע נע בין 7 ל-12 שנות מאסר**, ונגזרו עליו **8 שנות מאסר**, לצד ענישה נלווית. ערעורו לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה.

מקרה זה חמור מעניינו, הן בשל היקף הנזק שנגרם לקורבן העבירה, הן בשל העובדה שדובר על אלימות כלפי צוות רפואי, והן בשל רכיב התכנון המוקדם שהוא משמעותי מעניינו.

עניין מחאג'נה (ע"פ 8900/21) - הנאשמים הורשעו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, והחזקת סכין שלא כדין, בכך שדקרו בצוואת את המתלונן מספר רב של דקירות בפלג גופו העליון, בין היתר בראשו, בצווארו, בבטנו, בגבו ובמותנו, כאשר באותה עת בעטו אחרים במתלונן והכווהו עד אשר התמוטט ונפל על הארץ. לאחר מכן, נמלטו הנאשמים ברכב מן המקום. בעקבות האירוע, נגרמו למתלונן חבולות חמורות בגופו, והוא הובהל לבית החולים באמבולנס, שם הוכנס לחדר הלם ואושפז למשך מספר ימים. בטרם החל הליך שמיעת הראיות בבית המשפט המחוזי, גובש הסדר טיעון בין הצדדים אשר נכללה בו **הסכמה לעניין "תחיתת" מתחם הענישה, כך שהתביעה תטען לעונש של 6 שנות מאסר ואילו הנאשמים יטענו לעונש של 3 שנות מאסר**. בית המשפט המחוזי קבע כי הסדר הטיעון אינו בלתי סביר בנסיבות העניין, וגזר על כל אחד מהנאשמים **4.5 שנות מאסר בפועל**, לצד ענישה נלווית. ערעורם על חומרת העונש נדחה.

מקרה זה חמור אף הוא מעניינו, הן ברמת האלימות שהופעלה והן במישור הנזק שנגרם לקורבן. כאן, דובר בתקיפה בצוואת ובדקירות מרובות בראש ובצוואר. כמו כן, הקורבן נזקק לניתוח חירום ואושפז בטיפול נמרץ למשך מספר ימים.

ע"פ 5262/21 אבו סבילה נ' מדינת ישראל (16.5.2022) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, בכך שדקר את המתלונן מספר פעמים בגבו ובכף ידו, ואף גרם לקטיעת חלק מאצבע הקמיצה שלו אשר נפל לארץ. משהתכופף המתלונן להרימו, דקר אותו הנאשם פעם נוספת בגבו העליון עד אשר התמוטט ארצה. בעוד המתלונן שרוע על הקרקע, המשיך הנאשם לדקור אותו פעמים נוספות בחזהו, ולאחר מכן עזב את המקום. באותו מקרה נגרמו למתלונן דימום מאסיבי, חתכים בצוואר, בגב העליון ובבית החזה, דימום עורקי שטחי בבית החזה ושריר פתוח של אצבע 4 ביד שמאל. בעקבות כל אלה, עבר המתלונן סדרת ניתוחים, ואושפז בטיפול נמרץ, כאשר הוא מורדם ומונשם. בית המשפט המחוזי קבע אז **מתחם ענישה הנע בין 7 ל-11 שנות מאסר**, והשית על הנאשם עונש של 8 שנות מאסר, תוך הפעלת מאסר מותנה, חלקו במצטבר, ולצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון דחה ערעור על חומרת העונש, תוך שציין שבנסיבות העניין העונש שנקבע דווקא עשה חסד עם הנאשם.

גם מקרה זה חמור מעניינו בהיבט עוצמת האלימות שהופעלה ונוכח הנזק שנגרם לקורבן.

ע"פ 2056/15 **רוז'קוב נ' מדינת ישראל** (28.11.2016) - הנאשם הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, בכך שדקר את המתלונן בחזהו מאחור על רקע מחלוקת נקודתית, לאחר שהמתלונן הטרידו במקום עבודתו. המתלונן הובהל לבית החולים כשהוא נמצא במצב קריטי, ובהמשך, אובחן כמי שסובל מקרע בסרעפת ובכבד. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר**, וגזר עליו עונש של **4.5 שנות מאסר בפועל**, בין היתר, תוך מתן משקל לעברו הפלילי, הכולל עבירות רכוש, סמים, הפרת הוראה חוקית והחזקת סכין. בית המשפט העליון דחה את ערעור על חומרת העונש.

בהיבט הנזק שנגרם למתלונן, נראה כי מקרה זה חמור מעניינו, אך לא כך הם פני הדברים שעה שבוחנים את אופי האלימות שהופעלה (דקירה אחת לעומת מספר דקירות בעניינו), בעבירות האיומים שקדמו לדקירות, ובריבוי הנפגעים.

ע"פ 2988/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.1.2015) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, בכך שבמהלך קטטה שפרצה במתנ"ס בין שתי חבורות צעירים משתי משפחות שונות, דקר את המתלונן דקירה עמוקה בבטנו באמצעות סכין גדולה שנשא עמו. כתוצאה מהדקירה נגרמו למתלונן חבלות חמורות ובין היתר חתך עמוק המגיע עד לווריד הכבד המרכזי וכן דימום תוך-בטני מאסיבי. המתלונן הובהל לבית החולים, שם עבר החייאה וניתוח לטיפול בדימום ובחבלות. בית המשפט המחוזי קבע אז **מתחם ענישה הנע בין 3 ל-7 שנות מאסר**, והשית על הנאשם עונש של 4 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והמיר את רכיב המאסר כך שירצה הנאשם **6 שנות מאסר בפועל**.

כמו בעניינו, נראה שבמקרה זה מדובר באירוע אלימות שהסלים לכדי שימוש בסכין על רקע סכסוך של מה בכך. דומה כי מקרה זה חמור מעניינו בהיבט הנזק שנגרם למתלונן, אשר נדרש לעבור החייאה וטיפול מצייל חיים. ואולם, במקרה זה קיימת הדדיות מסוימת בהסלמה לאלימות שכן דובר בקטטה בין שתי חבורות צעירים, בעוד שבעניינו דובר בנאשם אשר הוא, כאמור, מחולל האירוע האלים; וכן בעניינו דובר במספר דקירות ובריבוי נפגעי דקירה, בעוד במקרה זה דובר בקורבן דקירה אחד ובדקירה בודדת.

ע"פ 8912/13 **מדינת ישראל נ' טל** (13.02.2014) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, בכך שדקר בבטן את בן זוגה של מי שקיים עמה יחסים רומנטיים. בעקבות הדקירה נגרם למתלונן פצע בבטן וקרע במעי הדק, שבעקבותיו נזקק לניתוחים ולטיפול רפואי לתקופה של כעשרה חודשים. נקבע **מתחם ענישה הנע בין שנת מאסר אחת ל-7 שנות מאסר** ונגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל של שנה, לצד ענישה נלווית. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, ונקבע כי הרף התחתון של המתחם שקבע בית המשפט קמא, בנסיבות ביצוע העבירה, הוא נמוך. עונשו של הנאשם הוחמר ל-**24 חודשי מאסר בפועל**, שכן אין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין.

נסיבותיו של מקרה זה דומות לעניינו - נאשם שדקר את בן זוגה הנוכחי של מי שהייתה זוגתו, על רקע קנאתו ואכזבתו. אין שוני רב גם בהיבט הנזק שנגרם לקורבן הדקירה. אולם, דומה שעניינו חמור יותר במובן מסוים, שכן בעניינו דקר הנאשם את המתלונן מספר פעמים, ואף הביא לפציעתה של המתלוננת. בנוסף לכך, במקרה שלנו קדמו לאירוע האלים איומים מצד הנאשם.

ת"פ (מחוזי ת"א) 54229-08-19 **מדינת ישראל נ' שגיא** (8.3.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה; החזקת סכין שלא כדין; ושתי עבירות של איומים, לאחר שהניף מצ'טה בעלת להב רחב וארוך לעבר פלג גופו העליון של המתלונן וגרם לו לחבלה חמורה, תוך שקרא לעברו "**אני ארצח אותך**". זאת, על רקע סכסוך שכנים על עניין של מה בכך שהסלים לקטטה אלימה בין הצדדים. בעקבות זאת, נגרמו למתלונן חתך עמוק באמה הימנית וחתך בכתף בעקבותיהם נזקק, בין היתר, לניתוח בהרדמה מלאה. לאחר האירועים ותוך כדי העימות בין הנאשם למתלונן שבוצע כחלק מהחקירה המשטרתית, איים הנאשם על המתלונן באומרו "**הילדים שלך באמת יהיו יתומים, אתה לא יודע לאיפה אתה לוקח את עצמך**". במקרה זה, שנדון לפניי, קבעתי **מתחם ענישה הנע בין 34 חודשי מאסר ל-6 שנות מאסר**, והטלתי על הנאשם עונש של 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

הסנגור ביקש להקיש מהמתחם שקבעתי במקרה זה לענייננו, בטענה כי מקרה זה אף חמור מענייננו - הן באופי האיומים; הן בכלי הנשק המסוכן בו השתמש הנאשם; והן בחומרת פציעותיו של הנאשם. אמנם צודק הסנגור ביחס לחלק מהרכיבים אותם סקר, אולם מדובר בניתוח חלקי בלבד, שאינו נותן ביטוי להתנהלותו המוקדמת של הנאשם, להגעתו למקום מתוך כוונה להתעמת, ולריבוי הנפגעים.

12. על יסוד כלל הנתונים אשר פורטו לעיל, ראיתי להעמיד את מתחם העונש ההולם ביחס לתיק העיקרי **ברף התחתון על 46 חודשי מאסר שנות מאסר וברף העליון על 80 שנות מאסר**.

קביעת העונש המתאים לנאשם במתחם הענישה

13. לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בגדרי מתחם הענישה, הבאתי בחשבון את מאפייניו האישיים של הנאשם, בין היתר כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן:

ראשית, גילו הצעיר של הנאשם (19 במועד ביצוע העבירות).

שנית, מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו, קיבל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה עליהם. ניתן להוסיף לכך גם את העובדה כי הנאשם ראה לנכון להפקיד פיצוי כספי מראש לטובת נפגעי העבירה, על סך 50,000 ₪. כלל ידוע הוא כי בהודאת נאשמים טמון רכיב אינהרנטי של הפנמת הפסול במעשה העברייני, באופן שמצדיק התחשבות מסוימת בקביעת העונש בגדרי מתחם הענישה. זאת ועוד, הודאת נאשמים בביצוע עבירות בשלב מוקדם של ההליך משליכה על המשאבים הציבוריים הנדרשים לבירור הטענות, ויש בה כדי לחסוך זמן ציבורי ניכר.

שלישית, לחובת הנאשם הרשעות קודמות, בעבירות של החזקת סם לשימוש עצמי (בית משפט השלום משנת 2020); תקיפה סתם ואיומים (בית המשפט לנוער משנת 2016-2017); תקיפה הגורמת חבלה ממשית (בית המשפט לנוער משנת 2017) והחזקת סכין (בית המשפט משנת 2019). על פניו מדובר בעבר רלוונטי אשר אינו מאפשר אימוץ הרף התחתון של המתחם. יחד עם זאת, נראה כי סיום ההליכים שפורטו לעיל בדרך של הטלת מאסרים מותנים בלבד (ללא עונשי מאסר בפועל), מלמדת כי רף החומרה באותן עבירות היה נמוך באופן יחסי וכך גם גילו של הנאשם באותם מועדים. מכאן - שאין לראות בעבר הפלילי ככזה המצדיק החמרה משמעותית בענישה בגדרו של המתחם.

רביעית, הנאשם עצור לראשונה בחייו ועומד בפני ריצוי מאסרו הראשון. הפסיקה הכירה ברכיב "המאסר הראשון" כרכיב רלוונטי, קל וחומר, שעה שמדובר בצעיר בן 20.

חמישית, נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שפורטו בטיעוני סנגורו ובתסקיר שירות המבחן, על הטראומה שחוהה על רקע משבר משפחתי וגירושי הוריו; נשירתו מהלימודים והזמן הרב בו נעדר ממסגרות חינוכיות; התדרדרותו מגיל צעיר לשימוש בחומרים משני תודעה, כגון אלכוהול וקנאביס. הגם שאין בנמצא שיקולי שיקום מובהקים, דומני כי השילוב שבין נטילת אחריות, הפקדת פיצוי בסכום משמעותי וגיל צעיר, מאפשר הבעת תקווה כי הנאשם ישכיל לנצל את תקופת המאסר על מנת להשתלב בהליכי שיקום בין כותלי בית המאסר. תקווה זו אף נתמכת באותם מכתבים שהוגשו על ידי הסניגור (נע/2).

סוף דבר

14. על יסוד כלל השיקולים שפורטו לעיל, ראיתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 שנות מאסר לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו - 14.6.2022.

ב. 9 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ד. 3 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של החזקת סכין או איומים.

ה. פיצוי למתלונן בסך 40,000 ₪ ופיצוי למתלוננת בסך 10,000 ₪. כיוון שהפיצוי הופקד, תדאג המזכירות להעבירו למתלוננים בהתאם לנתונים שיימסרו על ידם. התביעה תדאג לעדכן את המתלוננים בדבר זכאותם לפיצוי ובדבר הצורך למסור פרטיהם למזכירות בית המשפט.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ז' ניסן תשפ"ג, 29 מרץ 2023, במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**